GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Josep Benet: des de l'admiració amb matisos.

Opinió | 30/03/2008 | 21:51

Benet va passar per tots els papers de l'auca, i fins i tot al cinema va tenir un petit paper.

Fa uns dies ens deixava Josep Benet, politic, historiador i, per sobre de tot, home compromès amb Catalunya, la llibertat i el progrés polític i social.

És difícil dir quina és la faceta més rellevant de la seva llarga vida, però quedem-nos amb tres: la d'advocat defensor d'antifranquistes, la de polític transversal bastant ben vist per les diferents formacions i la d'historiador rigorós i implacable documentant, per exemple, les maniobres tarradellistes, tant lloades per segons qui i tan vergonyants a l'hora d'analitzar-les amb pels i senyals. Benet va passar per tots els papers de l'auca, i fins i tot al cinema va tenir un petit paper a la pel·lícula La ciutat cremada.

Josep Benet era també un home valent, que es va arremangar quan tocava lluitar per uns ideals en temps difícils, i que sempre va saber preservar una independència en la seva trajectòria personal, bastant coherent. Quan jo era jovenet havia vist sovint algunes pintades per parets de diversos llocs del cinturó industrial de Barcelona, amb la cara de Benet i l'emblema del PSUC al costat. També més tard la seva esfinge figurava entre el marc típic institucional de la Generalitat de Catalunya, quan una part d'aquest poble demanava públicament que fos el president de tots.

En passar els anys, i ja d'estudiant a la Facultat de Periodisme de l'Autònoma, vaig descobrir l'historiador Josep Benet i Morell. A partir d'aquí i de conèixer alguns dels seus treballs, vaig interessar-me per conèixer qui era ell profundament i quina la seva trajectòria política i social.

A banda de l'ofici rigorós i l'estímul que transmetia per conèixer la història del nostre país, les seves anàlisis sobre el catalanisme han aportat dosis d'intel·ligència i d'experiència que ningú que sigui de l'àmbit polític que sigui podia ni pot menystenir. Ens ha deixat, però també ens ha deixat un gran llegat històric i polític, i també la voluntat que continuem endavant com a poble en llibertat i com a societat més justa.

Personalment, i a través d'endinsar-me en la lectura dels seus llibres i textos, considero que Benet m'ha aportat un gran coneixement sobre l'època en que li va tocar viure. He recordat vivament aquest mestratge en les hores que han envoltat seva mort, i també el servei que van fer a les nostres generacions les clandestines Edicions Catalanes de París i, en concret, un llibre seu que hauria de ser de capçalera encara per als catalans d'avui: "Catalunya sota el règim franquista. Informe sobre la persecució de la llengua i la cultura de Catalunya pel règim del general Franco", reeditat després a Barcelona, ja dins la legalitat, per editorial Blume l'any 1978. La seva lectura, o relectura, ens hauria de servir per fer-nos conscients dels atacs que va patir llavors (com ara també precisament) la nostra llengua i, sobretot, d'aquells que encara persisteixen i els que, sota noves formes d'agressió més subtils que les franquistes, imperen ja entre nosaltres o ens amenacen amb la seva implantació amb mètodes similars a aquells del seu precursor ideològic.

Aquesta admiració pel mestre Josep Benet, reforçada pel seu paper en la configuració i manteniment de l'Assemblea de Catalunya sota el franquisme, té, però, com gairebé tot, el seu vessant agredolç. Políticament m'he sentit sovint més proper al mestratge de Lluís Maria Xirinacs

–tot i les diferències existents també en munió d'aspectes i conceptes– que del de Josep Benet, sobretot a partir de la mort del dictador i la desfeta que per les llibertats nacionals catalanes van suposar la liquidació de l'Assemblea de Catalunya i, sobretot, l'aprovació de la constitució espanyola i els estatuts d'autonomia, en què Josep Benet va jugar un paper tan rellevant.

Tot això m'ho va recordar i m'ho va fer pensar profundament l'entrevista que per TV3 li va fer la meva companya, amiga personal i col·lega Mònica Terribas, poc abans de morir, per al programa "Savis". Benet, encara fa pocs mesos doncs, reivindicava la seva participació en la redacció d'aquests dos textos legals espanyols, tot i que hi expressava també la seva preocupació per la greu situació política per què està passant Catalunya.

Personalment però, em sembla que la causa de la situació a què hem arribat a casa nostra és precisament la cotilla amb què ens ofega la legalitat de la qual ell se sentia tan orgullós. Una greu situació que el mateix Benet va tornar a remarcar en el darrer dels seus actes polítics, en donar suport a la candidatura de Duran i Lleida a les darreres eleccions legislatives espanyoles. Un suport que tampoc no comparteixo, però que fins i tot puc entendre. Com un retorn de l'antic militant d'Unió Democràtica de Catalunya al partit dels seus orígens ideològics. Malgrat això però, penso que la seva alçada intel·lectual i la seva integritat com a persona permeten el país de poder-lo inscriure als annals de la nostra història, com un personatge rellevant a tenir en compte per moltes coses.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/6129-josep-benet-des-de-ladmiracio-amb-matisos.htm